

Milé sestry, milí bratři,

živá voda je častým tématem mnohých pohádek, jednu z nich sepsali např. bratři Grimmové a ta vypráví o jednom vážně nemocném králi, všichni už mysleli, že umře, ale jeho nejstarší syn se nabídl, že vyjede do světa hledat živou vodu... Nebojte, nebudu dále rozvíjet tuto pohádku, ale u tématu živé vody zůstaneme, protože to je hlavní Ježíšova myšlenka, kterou prezentuje v dnešním evangeliu.

Opět pročítáme text, který je výbornou **křestní katechezí** pro naše katechumeny, ale i pro nás, kteří jsme byli pokřtěni dávno jako malé děti, tentokrát o samařské ženě. Tento text ze 4. kapitoly Janova evangelia je nesmírně bohatý, a proto doporučuji si ho vzít i k osobní modlitbě a důkladně si ho pročíst. Já bych se chtěl dnes věnovat třem momentům, které považuji za zásadní.

Velmi důležitý je samotný úvod evangelia. Ježíš přichází za největšího denního vedra ke studni, je **unavený**, má hlad a žízeň. Se svými učedníky odcházel z jihu, z Judska, a chystal se zpět do Galileje, kde měl domov. Cesta to byla namáhavá, v členitém terénu musel ujít asi 150 km. Je tedy zcela logické, že je Ježíš znavený, bolí ho nohy a usedá u studny. Na této úvodní scéně příběhu si můžeme znovu uvědomit, že Ježíš nebyl žádný superman, že byl **ve svém lidství stejný jako my**. Stal se člověkem se všemi radostmi i bolestmi, se vším co přináší „být člověkem“. To, že je Ježíš zároveň Bohem, nijak neumenšuje jeho **lidskou přirozenost**, také on ve svém fyzickém životě zažíval přesně to, co zažíváme my všichni.

Ježíš není vzdálený Bůh, je tím, kdo je vedle mě, on ví, jak mi je, když jsem unavený, on ví, jak mi je, když se mi nedaří, on ví, jak mi je, když se cítím psychicky na dně. A právě tady, v této špatné situaci, kterou prožívám, když jsem znavený životem, on **je se mnou** a pomáhá mi.

Druhý moment by se dal nazvat slovem **žízeň**. Ježíš žádá Samařanku: „*Dej mi napít!*“ (J 4,7) Ježíš nejprve začíná u fyzické roviny, potřebuje se reálně napít, dává zároveň ženě možnost, by se cítila (nezbytná) a užitečná. Jiní židovští muži té doby by se s ní, s ženou a ještě k tomu Samařankou, vůbec nebavili, natož aby jí o něco požádali. Ježíš už v té chvíli **vnímá duchovní rovinu** a hlubokou žízeň ženy ne po obyčejné vodě, ale po **živé vodě**, po živém vztahu s Bohem.

Rozhovor se odvíjí dále a najednou se role obracejí. Už není Ježíš tím, kdo potřebuje vodu, ale žena začíná **toužit po vodě**, kterou jí neznámý mistr nabízí, je to „*pramen vody tryskající do života věčného*“. (J 4,14) Samařanka svou touhu vyjadřuje slovy: „*Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.*“ (J 4,15)

Naplněním této touhy člověka **po životě**, po životě, který nepomíjí, po životě, ve kterém nikdy nebudeme mít žízeň, je **křest**. Není to ani zdaleka jen jakési formální zařazení do systému katolické církve, ale Boží odpověď na **nejhlubší touhu** po prameni tryskající do života věčného. Jak já tento pramen opečovávám? Není už docela zanesený bahnem a listím? Nepotřeboval by tento pramen znovu pročistit? Teď je ten pravý čas, ne zítra, ne někdy v budoucnu, ale teď. Ponořme se v tichu, v modlitbě, znovu do tohoto křestního pramene, pročistíme jej od všech nánosů, abychom o Velikonocích mohli z něj znovu plnými doušky pít.

1. neděle postní, 12. března 2023

Evangelium: Jan 4, 5–42

Jan Slepíčka

Třetí bod se týká osobní situace samařské ženy. Ježíš jí odhaluje **skryté věci z jejího soukromí**, říká „*Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.*“ (J 4,16) Jak se asi musela cítit ta žena? Prožívá obrovskou vyprahlost, žije už s šestým mužem a nepřináší jí to pravé uspokojení, naopak ukazuje se **hloubka její bolesti**, ale taky hloubka její touhy. Povšimněme si ještě, jak Ježíš uchopuje toto citlivé téma. Odhaluje sice ženě pravdu o jejím životě, ale není tam jako nějaký policajt nebo dráb, který by chtěl ženu nějak kárat nebo jí něco vyčítat. **Prožívá tu situaci s ní**, je jí k dispozici v její duchovní prázdnotě a otevírá jí novou cestu.

Někdy máme takové představy o Bohu, který je **Bůh trestající**, který jenom čeká na to, až něco uděláme špatně, aby nás za to potrestal, aby nám řekl: „Vidíš, zase jsi to pohnožil.“ Ne, takovou představu Boha musíme rázně odmítnout. Bůh nemá žádný zájem pitvat se v našich hříších, v našich selháních, naopak je tím, kdo všechna ta trápení **prožívá s námi** a nabízí nám pomocnou ruku.

Sestry a bratři, Ježíš si postupně vede ženu, aby v něm poznala, **kým skutečně je** a co jí může nabídnout. Nejprve u studny v něm poznává Žida (v. 9), poté proroka (v. 19) a nakonec, když se ptá po Mesiáši, který má přijít, Ježíš odpovídá: „*Já jsem to, který s tebou mluvím.*“ (v. 26). Kéž také my jsme vedeni **touhou po živé vodě**, kterou může dát pouze Ježíš Kristus, a vyznáme spolu se samařskými obyvateli, že on je skutečně spasitel světa. (v. 42).